

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

י"ד ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

גליון מס' 311 | כ"ה באדר התשפ"ג

פרשת ויקהל-פקודי
שבת החודש

זמני כניסה ויציאת שבת			
ר"ת	יציאה	כניסה	חיפה
19:05	18:27	17:19	תל אביב
19:03	18:27	17:28	ירושלים
19:06	18:26	17:12	באר שבע
19:06	18:28	17:30	

העלון מוקדש לעילוי נשמת ענבל בת אידה ת.נ.צ.ב.ה

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד ה'דרך'

ליצירת קשר
054-8424530

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעל שם טוב

יסודות מהפרשה

הטיפול הנכון בכעס

"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" (לה, א)
אומר רש"י: "יש מרבותינו אומרים, הבערה ללאו יצאת. ויש אומרים, לחלק יצאת".

נראה לבאר כאן על פי דרך החסידות: ידוע שבאדם ישנם ארבעה יסודות – אש, רוח, מים ועפר ומיסוד האש באדם נובעים הכעס והגאווה.

אומרת התורה: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" – בשבת יש עניין להיזהר במיוחד ממידת הכעס! וכיצד עלינו להתמודד עם כעס שאנו מרגישים?

"יש מרבותינו אומרים, הבערה ללאו יצאת" – בשלב ראשון על האדם לבלום את הכעס ולהגיד לו "לא", איני כועס. לא להוציא את הכעס החוצה, לשתוק בשעת מריבה וכעס.

בשלב השני אומרים חז"ל: "יש אומרים לחלק יצאת" – הכעס מורכב משני חלקים, חלק חייוני שאנחנו מרגישים אותו והוא שלילי. וחלק פנימי שהוא קדוש, וממנו אפשר לקבל חשק והתלהבות לעבודת ה'. תפקיד האדם הינו לחלק את הכעס לשני חלקים: את החלק השלילי לדחות מעליו ולהתחבר לחלק החיוני והקדוש שנמצא בתוכו, על ידי תפילה לה' לגלות את הפנימיות הטובה שבתוך הכעס וכך מקבל שפע של אש והתלהבות לקדושה.

כך ממש מוצאים אצל רבי עקיבא שבהיותו עם הארץ הייתה בו מידת הכעס, שאמר "מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור" (פסחים מט, ב), כלומר, הייתה בו מידת הכעס עד כדי שהיה מוכן לנשוך ולהזיק לתלמידיו חכמים. וכאשר נהיה התנא הקדוש "רבי עקיבא" כתוב (ברכות לא, א) ש"מנהגו של רבי עקיבא כשהיה

מתפלל בינו לבין עצמו אדם מניחו בזווית זו, ומוצאו בזווית אחרת. וכל כך כמה? מפני כריעות והשתחויות". הייתה לו התלהבות ואש קודש לתפילה.

רבי עקיבא לקח את כל הכעס שהיה בו, וזכה 'לחלק' אותו, ומהחלק הפנימי של הכעס זכה לחשק וחיוניות מיוחדת בעבודת ה'.

תרומה של לב נשבר

"ויקחו מלפני משה את כל התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבודת הקדש לעשות אתה והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר" (לו, א)

שואל הגאון מוילנא (ב'חומש הגר"א), איזו עוד נדבה הביאו עושי מלאכת המשכן לבד מתרומת עם ישראל?

מתרץ הגאון מוילנא, שדרך האומנים והפועלים לקום בשעה מאוחרת, אולם עושי מלאכת המשכן קמו בבוקר בבוקר, עוד קודם עלות השחר לעבודת המשכן, וזו הייתה נדבת ליבם.

ונראה לומר כאן ביאור נוסף בס"ד: אם נשים לב לטעמי המקרא, מתחת המילה "והם", יש טעם שנקרא 'תלשא ימין', ומתחת המילה "עוד", יש טעם 'תביר'. והרמז בזה, שמכיוון שקמו בבוקר השכם לעבודת המשכן, היה הדבר קשה עליהם מאד, עד כדי שהיו צריכים 'לתלוש' עצמם בכוח גדול ממיטתם, וזה נרמז בטעם 'תלשא ימין'.

ובראותם עד כמה קשה עליהם לקום למצווה כה חשובה, הגיעו 'לתביר', ללב נשבר, שידעו בעצמם שהם לא היו קמים לולי רחמי ה' עליהם להקיצם מתרדמתם בכות. וה'לב הנשבר' שהגיעו אליו, זו הייתה הנדבה הנוספת שהייתה ייחודית לעושי המלאכה'.

שבת שלום.

צידה לדרך

מהי אמונה אמיתית?

באותה העת, אשתי וילדיי שהו בבית וגם להם היו אזעקות. המשכנו בנסיעה ולאחר חמש דקות היתה שוב אזעקה! שוב יצאנו מהרכב, השתטחנו על הכביש, "אבא תזכה אותי.. וחוזר חלילה ארבע פעמים.

אמרתי לחברי: "בוא נחזור הביתה בבקשה, זהו לא זמן מתאים לשיעור תורה, עכשיו זה הזמן להיות עם האישה והילדים, לא לעזוב אותם בשעת סכנה כשהם פוחדים".

האם מצד האמונה אנחנו אמורים לחשוב שלכל טיל יש כתובת? לא. ממש לא. זו לא אמונה!

אמונה היא כשהאדם מתנהג נורמלי, יש לו פחדים, יש לו לחץ, יש לו תאוות, יש לו גאווה, יש לו הכל והוא עובד עם עצמו.

שבת שלום.

בזמן מלחמת ששת הימים, הערבים ירו בכל המקומות. וכמובן שכולם נכנסו למקלטים. היה רק יהודי אחד בירושלים שהתהלך ברחובות בזמן הירי ואנשים אמרו לו: "היזהר, ישנם ערבים שיורים ברחובות" והוא תמיד ענה "די, תפסיקו! לכל כדור יש כתובת! איפה האמונה שלכם?"

כשסיפרו לר' אשר שישנו יהודי שמסתובב ברחובות בזמן הירי הוא אמר: "זו לא הדרך שלנו, זו הפקרות. זו לא אמונה, אמונה פירושה שכשיש יריות חייבים להיכנס למקלטים, תהיה נורמלי! זהו לא הזמן להסתובב ברחובות".

אתם זוכרים את האזעקות כשירו טילים מעזה?

נסענו לשיעור בת"א ופתאום באמצע הדרך נשמעה אזעקה. כל המכוניות בכביש נעצרו, פתחנו את הדלתות, והשתטחנו על הכביש, בה בעת התפללתי להשם "אבא, תזכה אותי ללמוד מהפחד שיש לי, שכן אזכה לפחד ממך" חזר ונשנה.

ניתן לקבוע פגישה עם הרב לייעוץ בשלום בית וחינוך ילדים

להזמנת שיעורי תורה בשעות הבוקר 050-373-9010

אישיות כוללים, לברשות סניפים

ענוה - ויטמין של בריאות ואריכות ימים

עין הרע

ברגע שאדם מתגאה ומראה את עצמו כלפי חוץ הוא גורם לאנשים לקנא בו ובגלל שהגאווה שלו גורמת לאנשים צער - שולטת בו עין הרע. מה זו עין הרע? על מי שולט עין הרע? מה פתאום שהשני יוכל להזיק לי? איך יתכן שאדם יוכל להזיק לשני בלי רשות מה? התשובה היא, קניית מכונית כדי להראות את עצמך - הגאווה הזו גורמת לאחרים קנאה וכיוון שהגאווה שלך גרמה צער לזולת אזי מענישים אותך בעין הרע. אולם אדם שחי חיי שפלות ולא מתגאה במה שיש לו, הזולת לא יעשה לו עין הרע. **אדם בעל עין טובה מודה על מה שיש, תודה רבה לה,** ולא מראה את עצמו או את מה שיש לו כלפי חוץ וגם אם יש לו הרבה הוא יודע בתוך תוכו ששום דבר לא שלו, אלא של ה'. זו רמה מאד גבוהה לחיות כך.

בדרך כלל כשאדם מתגאה, הגאווה שלו מקפיצה אצל השני את כל המידות הרעות, היא מעוררת אצל הזולת את השלילה שלו. ובגלל שגרמת לו צער אתה תשלם על כך. אין בעיה שתהיה לך דירה נאה, אך תאחז שהדירה לא שלך, אלא של ה' - זו צניעות וענוה.

בואו תשמעו סיפור, לחמותי שתחי' הייתה שכנה מבוגרת שכל ילדיה יצאו מוצלחים. באירוסין של בן הזקונים התפשטה שמועה שהאם איבדה את טבעת הנישואין אותה קיבלה מבעלה שנפטר לפני כחמש עשרה שנה. כולם שמעו שהאם בצער ומיד החלו בחיפושים אחר הטבעת האבודה. לאחר חיפושים רבים האבידה לא נמצאה וכולם ניחמו את האם: "אל תדאגי, ה' יעזור לך, יהיה בסדר, את עוד תמצאי את הטבעת..." והיא עונה "השם ינחם אתכם כפי שאתם מנחמים אותי, תתפללו עלי כי איני יודעת מה לעשות". למחרת פגשתי אותה ושאלתי "גברת, מצאת את הטבעת?" היא שאלה בתמימות "איזו טבעת?"

"הטבעת שאבדה לך", ענית. "לא אבדה לי שום טבעת, פשוט לא רציתי שאנשים יגידו כמה עשיתי וכמה טרחתני אז עשיתי תרגיל שאני אישה מסכנה ולאמנה שאבדה לה טבעת הנישואין. לא רציתי לגרום לאנשים לחשוב שאני אישה מיוחדת". הסיפור הזה מזכיר לי את הסיפור על ר' זושא זיע"א.

ר' זושא רצה לחתן את בתו. הוא בא למגיד ממזריטש ואמר לו "כבוד הרב, אני צריך לחתן את בתי ולרש אין כל". אמר לו המגיד: "כמה יעלה לכבודו לחתן את הבת?" ר' זושא השיב: "שלוש מאות רובל". המגיד נתן לו את הכסף ור' זושא שם את הכסף בכיס והלך הביתה. בדרך, כשהוא נכנס לאחת העיירות הוא שמע מצד אחד צעקות שוד ושבר, ומצד שני אנשים עומדים כמו מסכנים מתחת לחופה ואין תזוזה. ר' זושא שאל לפרש העניין וענו לו שהובטח לחתן כסף לחתונה והוא אבד והחתן מסרב להתחתן ללא הכסף. שאל ר' זושא: "כמה כסף הבטיחו לחתן?" ענו לו "300 רובל". ר' זושא הוציא את הכסף ואמר "אני מצאתי את האבידה", אך נתן רק 280 רובל. אמרו לו שהיו שם 300, "עשרים רובל דמי טירחה" השיב להם. האנשים החלו לכעוס עליו ולקחו אותו לדין תורה והדיין פסק שר' זושא צריך להחזיר את כל הכסף מטעם השבת אבידה. לבסוף הוציאו לו בכח את הכסף מהכיס וזרקו אותו מהעיירה בבושת פנים. באותו אירוע נכח אחד מתלמידי המגיד שאמר: "המגיד כל הזמן משבח ומהלל את ר' זושא וכך הוא מתנהג? אני אספר למגיד מיהו התלמיד הנחמד שלו". והוא אכן סיפר למגיד: "הרב כל הזמן משבח את ר' זושא אבל אני אספר לרב מיהו באמת", וסיפר לו את כל מה שאירע בעיירה. אמר המגיד "ר' זושא

והיצוני שולטים מקטרגים ומזיקים, הוא כבר נהיה ברשות הרבים, מופקר. אדם הרוצה שמירה צריך לחיות בעולם של פנימיות והסתור. הראיה לכך היא שחז"ל אומרים שהלוחות הראשונים שניתנו בפרהסיא - נשתברו, והלוחות האחרונים שניתנו בצנעה - נשתמרו. הלוחות הראשונים היו לוחות שהקב"ה עשה ואת הלוחות השניים משה רבנו עשה. לכאורה, הלוחות שעשה בורא עולם היו צריכים להחזיק מעמד, אך אומרים חז"ל שהלוחות הראשונים מעשה אלוקים המה - הם לא החזיקו מעמד כי ניתנו בפרהסיא. כולם שמעו על כך, כולם ראו, כולם קלטו. כמה פעמים ביקשו ממני להוציא חוברת הדרכה לחתנים על פי "דרך הבעש"ט". ביקשתי מהרב שלי אישור לכך אך הוא אמר לי: "אתה רוצה להרוס לעצמך את החיים? אם אתה רוצה שיהיה לך טוב בחיים תברח מהפרסום כי כל פרסום מזיק!"

"וְעֵינָיו יִרְשׁוּ אֶרֶץ וְהִתְעַנְּנוּ עַל רֵב שְׁלוֹם" (תהלים, לו יא) - אתה רוצה לירש את הארץ? אתה מעוניין בשקט ושלווה? התשובה היא ענוה. תברח מכל קטע של גילוי ותחיה בצנעה. מובא בגמרא במועד קטן (דף טז עמוד ב) - "כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ", וכך אומר הנביא מיכה (פרק ו' ספוק ח) - "יִמָּה ה' דוֹרֵשׁ מִיָּמֶךָ כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאֶהְיֶה לְךָ עֵם אֶלְקִיךָ" - עשות משפט ועשות חסד מתוך צנעה. תרמת כסף לצדקה? אל תספר לאף אחד, תשמור על שתיקה.

פעם מצאו את הרב שך יושב ובוכה. שאלו אותו: "כבוד הרב, למה אתה בוכה?"

והוא ענה "אני בוכה כי אני לא יודע מה יהיה עם העולם הבא שלי..."

התפלאו תלמידיו: "וכי לרב יש דאגה? הרב העמיד תלמידים ומוסר שיעורים בכל הארץ..."

ענה להם הרב שך: "זו הבעיה! קיבלתי הרבה כבוד על הספרים ועל השיעורים שלי וכל דבר שקיבלת עליו כבוד, כבר נהנית ממנו".

הגאווה שוברת את האדם

כשאתה הולך לאירוע, השתדל כמה שפחות לבלוט, ברח משולחנות כבוד, שב בפניה, התחמק מלדבר ברבים כי מבלי שתצצה אתה נכנס לגאווה.

פעם אחת, הרב חיים משה מנדל זיע"א, שהיה אחד המקובלים בדורנו, נכח בחתונה והזמינו אותו לברך מתחת לחופה והוא סירב. בסוף אמרו שהוא חייב לברך והוא ניגש לחופה. הרב לקח את המיקרופון והצמיד אותו לאוזן כאילו זה פלאפון וכך הוא ברך. אנשים צחקו עליו, סברו שהוא כבר זקן או שנשתבשה דעתו... כשהוא יצא מהחופה אמר לו נכדו "סבא, ביישתנו", ענה לו הרב "זה מה שרציתי לעשות. אני כבר זקן, אני צריך לשמור על חיי אז העדפתי שיהיה לי ביזיונות ולא כבוד".

אנשים גדולים ידעו את הסכנה בלוחות הראשונים שנשתברו שהגאווה שוברת את האדם. דוגמא נוספת: בימינו אנשים עושים אירועים מרהיבי עין, באולם יוקרתי עם מנות יקרות וגם פה יש גאווה. הם רוצים שכולם יראו מי הם ומה הם שווים, שרק אם האירוע יהיה ברמה גבוהה הווה אומר שהם אנשים מוצלחים ומכובדים. כל המנוע פה הוא כבוד וגאווה ומכאן סיפור יוצאים רק נפסדים. והכל מתחיל בחינוך בבית, על מה אבא ואמא מדברים. אם הם שומעים את אמא אומרת "אני לא קונה שמלה פחות מ25000 ₪" - את זה הילדים סופגים. המושגים בבית הם מושגים של גדלות והילדים קולטים אותם.

מובא בפרשה "ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה" - ופירש רש"י שהכתוב רמז כאן על היכוח שהיה בין בצלאל למשה בעניין עשיית המשכן וכליו. משה אמר להכין קודם את הכלים ואח"כ את המשכן, ואילו בצלאל אומר לו שהנוהג בעולם הוא קודם לבנות בית ואח"כ להכניס לתוכו כלים. אך למעשה אין שום יכוח בין משה רבנו לבצלאל כי שניהם צודקים. המשכן היה הבית לתוכו הכניסו את הארון ואת הכלים הרומזים לתורה, למצוות ולמידות האדם. הארון רומז לתורה, המנורה רומזת למידות האדם, השולחן לתאוות האכילה וכו'. אך את כל הכלים האלו צריך להכניס לתוך המשכן שהינו כנגד עבודת האדם - מידת הענוה.

מידת הענוה

יהודי אמור להכניס את הענוה והשפלות אל ביתו ולכן המשכן היה עשוי מעצי שיטים כדי שתכיר שאתה שוטה, אל תאחז מעצמך. יתרה מכך, הפסיקה הראשונה בעבודת ה' מתחילה בענוה ושפלות, אדם הרוצה להתחיל לעבוד את ה' חייב לבוא בגישה של הכנעה: להיכנע למצוות, להיכנע לבורא, לדרישות התורה. אך יש המשך, מה יוצא מקיום תורה ומצוות? כשאדם מתחיל לקיים תורה ומצוות - התורה מלמדת אותו יותר ויותר כמה הוא חייב לבורא וממילא הוא מגלה כמה הוא לא עושה את המחויבות שלו לה' ומכאן הוא מגיע להכנעה גדולה יותר.

ענוה מביאה ליד קיום תורה ומצוות, וקיום תורה ומצוות מביא לענוה יותר עמוקה. וממילא נפלא, משה רבנו כבר אחז בשלב השני שאם תלמד תורה אתה תגיע לענוה. לכן הוא אומר לבצלאל שצריך לעשות ארון וכלים ומהם להגיע למשכן - לענוה הפנימית העמוקה. אומר לו בצלאל "חכה, אנחנו עם ישראל עדיין לא ברמות האלו, אנחנו אוהזים בהתלהל במשכן וממנו נגיע לארון וכלים ואז נדבר שוב על המשכן". וזהו המסר של ריעות המשכן שהתורה רצתה ללמדך.

יריעות המשכן היו עשויות מעיזים. חז"ל אומרים שאין לך דבר יותר מסריח מאשר עורות של עיזים. וזהו פלא עצום, מדוע הקב"ה בחר דווקא בעורות של עיזים לכיסוי המשכן?

הקב"ה שוכן דווקא אצל מי שמכיר שהוא מציאות של יריעות עיזים ולא מציאות של זהב. אם נתבונן, נראה שכדי להשרות שכונה, הקב"ה לא ביקש שנעשה דברים מיוחדים מזהב, נהפוך הוא, הוא ביקש קרשים. חז"ל אומרים שהקב"ה ביקש ממה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אמר משה לקב"ה "יש מקום שיכול לאכלס אותך?" אמר לו הקב"ה "משהו פשוט..."

אנו למדים מהמשכן נקודה חשובה. כדי לזכות להשראת שכונה יש צורך במקום של ענוה ושפלות.

תברח מהפרסום

אנשים שואלים אותי "הרב, מה הביטוי בשטח לכל הדיבורים האלו? כיצד אני רוכש ענוה במעשים?" אכן שאלה מצוינת והרי תשובתה:

הדבר הראשון שאנו למדים מהמשכן הינו בריחה מהגאווה, למשל: תברח מפרסום, כלומר תברח מהמושג "מוכר בציבור", כמה שפחות אנשים שיכירו אותך - כך יותר בריא לך, לאשתך ולילדיך.

ישנה שאיפה טבעית לאדם להיות מוכר, אך כל פרסום מזיק לו. ולמה? כי הקדושה היא העולם הפנימי. כל מה שמתגלה כלפי חוץ הוא כבר גשמי, ועל כל דבר מגושים

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!

הדט' חיזוק יומי קצר: 03-3090-990

הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

הבנים פינת אהבת ציון,
אבן יהודה בשעה 20:45
בית הכנסת "פועלי צדק"
יום רביעי | לגברים ולנשים

מנחה צאלה 8 רמלה
בשעה 20:45
בית הכנסת "הקרואון"
יום חמישי | לגברים ולנשים

מנחה בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים לבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

מתק לשבת

למערכת דרך הבעש"ט שלום,

הסיפור שלי הוא על נקודה של עבודה בחינוך הילדים.

במשך תקופה לא קצרה היה לנו כהורים קושי גדול בחינוך הילדים לאיפוק בכל הקשור לממתקים עד כדי כך שהרבה פעמים כשקנינו ממתקים לשבת וכדומה גילינו פתאום שחלק מהממתקים נעלמו... מרוב ייאוש, ניסינו גם מנעולים על דלתות הממתקים, אך זה לא בדיוק צלח כי גם משם איכשהו נעלמו ממתקים.

באמת שהיינו חסרי אונים, כי מצד אחד לא רצינו לנכנס על הילדים ומצד שני ידענו שכן צריך למצוא את הדרך הנכונה להפחית את אכילת הממתקים בבית.

ברוך ה' בזכות "דרך הבעש"ט" זכינו לעצה מדהימה מהרב שליט"א שמשמש תוך כמה שבועות הילדים הגיעו לאיפוק מדהים עד כדי כך שגם אם יש לידם צלחת ממתקים - הם פשוט לא נוגעים בה. וכך אמר לנו הרב הי"ו: "לאחר כל סעודת שבת, במקום לחלק לכל ילד ממתק בשקית לעצמו תכינו צלחת מרכזית כשאסור לאף אחד לגעת בה, אלא רק מי שעונה יפה על שאלות מהפרשה מקבל חופן מאבא ואמא.

ובמהלך ישיבתנו סביב לשולחן, אל מול צלחת הממתקים המפתה והמגרה, לומר לילדים: 'נכון שבא לנו לאכול את כל הצלחת? אז בואו נעבוד עם עצמנו ונתפלל להשם: "אבא, תזכה אותנו ללמוד מהתאוה שיש לנו לממתקים שכן נזכה לאהוב אותך', וכך שוב ושוב כמה פעמים.

בדרך המופלאה הזו הילדים נרגעו והצליחו לשמור על איפוק וברוך השם כבר אין צורך כלל במנעולים והממתקים נשארים במקומם בזכות "דרך הבעש"ט" הנפלאה והמתוקה.

שבת שלום

מעוניינים לשתף אותנו בישועה
בזכות דרך הבעש"ט
ולזכות את הרבים?
כתבו לנו למייל:
litibsn@gmail.com

הפלא יועץ (ש"ע, ש"ד, ש"ח) כתוב: "אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ערויבין י"ב ב) "אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו, וכולו שלא בפניו. והטעם שאין אומרים כולו בפניו, נראה כדי שלא תזוח דעתו ולא ירום לבבו. אבל מקצת אומרים, כדי שיזדרז בעשיית הטוב בראותו שיהללוהו בשערים מעשיו..." - כלומר אומרים מעט שבח בפניו של האדם למטרת חיזוק, במידה ואתה פוגש אדם שנחלש, אמור לו מילה טובה כדי להחזירו למוטב.

ממשיך הפלא יועץ: "באופן שצריך פלס ומאזני משפט, שאם רואה אדם שאינו אדוק כל כך באהבת השם, ויש לחוש שתכבד עליו עבודת המצוה, ראוי להגיד שבחו ושכרה של מצוה שהוא עושה... ומתוך שלא לשמה בא לשמה, אבל לאיש טוב שהוא אדוק באהבת השם ועושה מעשיו לשם שמיים ולא בשביל שישבחוהו, ראוי להיזהר ולהישמר מלשבח לפניו כלל וכלל, כדי שלא יפול בחסא חמור של הגאווה, אבל מכל מקום אמור אני שאין ראוי לשבח ולכבד לבחורי חמד, ובראותם שמשבחים אותם דומה בעיניהם חכמים שלמים ועומדים במקום גדולים, וגאות לובשים ומורים הלכות מפני הבושה ועושים מחלקות עם גדולים ומדברים קשות וכותבים קשות גם לקדושים אשר מפיהם אנו חיים, מי גרם להם כל זאת? השבח שמשבחים להם".

צניעות שומרת על המידות הטובות

מובא בפרשתנו 'והִבְרִיחַ הַתִּיכּוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה". המשכן היה עשוי מקרשים של עצי שיטים עומדים והיה בריח תיכון בתוכם שהיה גמיש ונע לכל הצדדים וזה היה נס. אומר המדרש רבה: (שמות רבה צד אות ד) "ויסע ישראל וכל אשר לו יבא אברה שבע, להיכן הלך, אמר ר' נחמן שהלך לקוץ ארזים שנטע אברהם זקנו בבאר שבע... כתיב (שמות כ"ו) 'והבריח התיכון בתוך הקרשים', א"ר לוי והבריח התיכון שנים ושלישים אמה היה בו, מהיכן מצאו אותו לשעה, אלא מלמד שהיו מוצנעין עמהן מימות יעקב אבינו...". זאת אומרת המדרש מספר שהבריח התיכון אלו עצי שיטים ויעקב אבינו הלך וקצץ אותם לאחר שאברהם אבינו כבר נטע אותם, וגם ידוע בספרים שהבריח התיכון רומז ליעקב אבינו. אברהם הוא חסד - צד ימין, יצחק הוא גבורה - צד שמאל, ויעקב הוא אמצעי, היו בריחים למטה ולמעלה והאמצעי היה כנגד יעקב אבינו. וכל זאת בא ללמדנו כי יעקב אבינו היה "איש תם יושב אהלים", איש תם אומר התרגום "גבר שלים" - אם אמרת שהוא מושלם לשם מה התוספת "יושב אהלים"? אלא האוהלים מסתירים את יעקב. יעקב אבינו היה צנוע, הוא הסתיר את גדולתו: "קטנותי מכל החסידים ומכל האמת", וממילא התורה רצתה להראות לנו שהבריח התיכון הוא המחזיק את כל המשכן. זו הייתה המידה של יעקב: צניעות. אם לאדם יש מידות טובות אך הוא לא מצניע את עצמו - אין לנו כלום כי כל מה ששומר על המידות הטובות זו הצניעות, צניעות מבחינת בריחה מפרסום, כי אם הוא לא מבליט את עצמו הקב"ה איתו, סימן שהוא שייך לעולם הרוחני, לעולם הנסתר ולא לעולם הגלוי.

יהי רצון שנוזה ללכת בדרך האמת אמן כן יהי רצון. שבת שלום

הוא תלמידי והוא אדם קדוש וצדיק, לכשיגיע אשאל אותו לפרש מעשיו. ר' זושא הגיע למגיד וסיפר לו את כל אשר אירע עמו, "שמעתי על הכסף שאבד ורחמי נכמרו על הכלה לכן החלטתי לתת את הכסף שהרב נתן לי, אך ברגע שרציתי לתת את הכסף שמעתי את היצר הרע אומר לי 'ר' זושא, אתה צדיק, אתה גדול, אף אחד אינו יכול לעמוד בכזה ניסיון חוץ ממך'. החלטתי להילחם בו ועשיתי לעצמי בושות עד הסוף".

סייג לחכמה שתיקה

אותו הדין גם לגבי דבר תורה או כשיש לך איזשהו חידוש. חז"ל אומרים "סייג לחכמה שתיקה". גם אם יש לך חכמה - אל תדבר. אם דיברת - פגמת. כל גילוי מוזיק כי הגילוי גורם לגאווה, אתה מתגאה בדברי התורה האלו. אומרת הגמרא בחולין על פסוק "הֲאֵמְנָם אֲלֵם צֶדֶק תְּדַבְּרוּן" (תהלים נח ב) - מה אומנותו בעולם הזה? יעשה עצמו כאילם, יכול אף בדברי תורה כן וכו'. מה פרוש "אומנתו"? הרי אומנות משמעותה יצור, וכשאתה שותק אתה לא מייצר כלום, התשובה היא שעל ידי השתיקה תהיה לך ברכה - ביתך, אשתך והילדים יהיו מבורכים. שלמה המלך אמר: לִפְנֵי שֶׁבֶר גָּאוֹן וְלִפְנֵי כְשָׁלוֹן גְּבַה רִיחַ (משלי ט ז"ח) מה קדם לשבר? גאון, קודם האדם נמצא בגאווה ובעקבותיה מגיע המשבר. אדם רוצה לשרוד? ישים עצמו כאילם. האם גם בדברי תורה לשתוק? אומרת הגמרא "כן, צריך לשתוק כי אתה תאבד את דבר התורה".

"צדק תדברון" - אל תאמר כל דבר תורה, אלא רק מה שאתה יודע שהוא צודק ואמיתי, דברי תורה המביאים אותך לשלמות ולא מגביהים אותך. אל תאמר את מה שבייבי אותך לשקר וגאווה.

כשר' אשר זצ"ל נפטר הוא לא הסכים למודעות אבל ואכן לא הייתה מודעה אחת. הוא אמר לי "זה מוזיק לנשמה גם אחרי המוות", הוא לא הסכים שידברו עליו, "אתם רק מוזיקים לי, אל תדברו עלי לא בשבעה ולא בהלוויה". הוא תמיד אמר: "נכון שמזכירים את הנפטר, אבל אומרים שהוא היה והוא היה והרי זהו שקר כי זה לא הוא, אלא ה".

גאווה פנימית

עד עכשיו דיברנו על גאווה חיצונית, לא להתבלט ולברוח מפרסום, אך תפקידנו גם לעבוד על הפנימיות. אל תקח לעצמך את התורה והמצוות "כי תועבת ה' כל גבה לב", צניעות פנימית זו גם עבודה על גאווה. העיקר שבלב לא תהיה גאווה.

ישנם אנשים שמזמינים לאירוסין רבנים והרב עומד ואומר: "רבתי, ישנם בחורים הלומדים היטב, אולם ישנם בחורים ברמה גבוהה יותר, לא רק שהם לומדים תורה, אלא הם שקועים כל הזמן בתורה, וישנם בחורים שהם לא רק שקועים בתורה אלא גם כשהם ישנים הם חולמים על התורה, אך יש דרגה גבוהה יותר - לא רק שאתה ער אתה חושב על התורה וכשאתה ישן אתה חולם על התורה, אלא אתה התורה בעצמך... וזהו החתן שלנו". והחתן קם, מתבק ומנשק את הרב "תודה רבה הרב, עשית לי את הערב".

אולם אותו רב הכניס בתוך גאווה והרס אותו. לך תדע אילו צרות וייסורים הוא הביא עליו... במקום להכניס בו גאווה, הסבר לו מה הם נישואין וכמה צריך לבקש רחמים מה', אל תשבח אותו.

Advertisement for 'Maflet Rageshit' (מטפלת רגשית) featuring a pink flower and contact information: 052-5732470. The ad also includes a quote: "ואלה יעמדו על הברכה" and a reference to a book by Rav Yehonatan Sarna.

סוף מעשה במחשבה תחילה

ברוכים הבאים לטירונות של "דרך הבעש"ט.

מטרת הטירונות היא ללמדכם, חיילים וחילות, כיצד להילחם באויב הכי אכזרי שבא מולנו ונמצא בתוכנו.

שמו: יצר הרע או בשמו הראשוני: הנחש הקדמוני הערמומי (ולנו הנשים יש חשבון ארוך עם הנחש הזה).

איך הנחש הרע הזה נלחם בנו?

הוא מפעיל אצלנו את הדמיון ונותן לנו ניחושים שליליים דרך המחשבות!

לכן דמיון=מחשבות, דמיון שלילי = מחשבות שליליות. על מה?

עבירות, פחדים, כישלונות, ייאוש ועצבות.

דמיונות שליליים אחד על השני הגורמים לנו לריב אחד עם השני ועוד...

ובעיקר הוא משפיע דרך הדמיון על המידות המוטבעות בנו.

לחלקנו מוטבעים הכעס והגאווה, לחלקנו מוטבעים הקנאה והתאוה,

לחלקנו מוטבעים הליצנות והדברים הבטלים ולחלקנו מוטבעות העצלות והעצבות

ויצר הרע מפעיל עלינו את הדמיון השלילי ומפיל אותנו שוב ושוב באותם מקומות.

דוגמאות:

מי הבטיח לעצמו במחשבה: זהו אני היום לא כועס יותר! ולא עובר חצי יום ומרוב

כעס בעבודה כל האנשים במשרד קיבלו ממנו כוויה?

מי הבטיח לעצמו במחשבתו: זהו אני כבר ממש מדושן, מהיום אין יותר עוגות!

ולבושתו העוגה שהוגשה לאורחים הייתה נהדרת לו ונעדרת להם?

מי חשב לעצמו ממחר אני קם בנץ כמו פנתר, קופץ מהמיטה ובמציאות מצא את עצמו

רובץ בנץ ולא קופץ בנץ?

מי הבטיח לעצמו שהוא לא יבזבז את היום לריק והפעם הוא יספיק לעשות משהו

אמיתי במקום לדבר המון, אבל במציאות מצא את עצמו עושה כלום בשטח ונשאר

בלון נפוח? די! מה כאן לא עובד??!

איך אפשר להתגבר על המידות השליליות? למה הלב לא מקשיב למחשבה שאומרת

מהיום אני משתנה?

תרשמו לכם בגדול את השיעור הראשון במלחמת האויב שלנו:

יצר הרע נלחם בנו עם מחשבה/דמיון שלילי

והמחשבה שתתקן אותנו חייבת לבוא עם דמיון חיובי.

במילים פשוטות: מחשבה ללא דמיון אינה מחשבה יעילה כלל!

קח אותה לגניזה, תכתוב אותה על קרח

היא לא תשנה לך כלום ואתה לא תשתנה בכלל!!!

רוצה שינוי בשטח? תלחם ביצר הרע עם כלי הנשק שלו וזהו כוח הצירוף (כוח הדמיון)

דוגמאות:

כשאתה אומר לעצמך במחשבה מהיום אני לא כועס על אשתי

עצום לרגע את העיניים ודמיון:

אשתך מכעיסה אותך ואתה שותק -

המוח שלך מתחיל להתאמן דרך כוח הצירוף החיובי שראית

ודרך הדמיון אתה מתאמן!

לאט, לאט בזמן אמת אתה רואה שהמחשבה עם הדמיון שהתאמנת עליה יצרה לך

כוחות חדשים ואז בזמן אמת זה מגיע: אשתך הכעיסה אותך ואתה שותק!

הנה מחשבה שיצרה מציאות בזכות הדמיון.

עוד דוגמא? אתה מחליט במחשבה שמהיום אין פיצות ועוגות.

אתה עוצם את העיניים ומדמיון איך מזמינים לבית פיצה עם גבינה צהובה שנמתחת

כשמוציאים את המשולש ואתה יושב מולה ולא נוגע בה! היא לא אוכלת בשבילך.

אתה מתאמן בדמיון על כך ולאט לאט המחשבה עם הדמיון הופכים למציאות וזה

אפילו קל.

אז מה למדנו היום?

מחשבה שווה דמיון.

אם אתה רוצה שהמחשבה שלך תפועל חז"ל נתנו לך טיפ:

סוף מעשה במחשבה תחילה

אתה רוצה להגיע לסוף ולהצליח במעשה? בבקשה תצרף למעשה מחשבה תחילה.

אתה רוצה שהמחשבה תפועל? דמיון אותה עם המחשבה איך אתה מצליח.

הנחש משתמש בדמיון שווא לשגע אותנו.

קח את המחשבה הטובה עם הדמיון החיובי ותראה שבסוף תקבל ציון "טוב מאוד" בתעודת החיים.

שבת שלום. כנסו לשיעורים הם מצילים חיים כפשוטו.

סיפור עלהרב הקדוש רבי זאב מזאבריו ז"ע

צער בעלי חיים

לפני כל נסיעה היה הרב הקדוש רבי זאב מזאבריו ז"ע מתנה עם בעל העגלה שלא יצליף בסוסו משום צער בעלי חיים וכשראה שבעלי העגלות אינם עומדים בדיבורם, ביקש מהם את השוט כדי להוריד ממנו את הרצועה לבל יוכלו להכות, ומי שלא הסכים לתנאו לא נסע עמו, ולא הועילו שום טענות שהסוסים אינם זוהרים כדבעי וכדומה.

פעם התחכם אחד מבעלי העגלות ותקע מחט בראש המקל וכשהסוס התעצל בהילוכו דקרו בראש המקל ופעל את הפעולה הדרושה ונסעו כהוגן, והבחין רבי זאב שהסוסים נוסעים יותר מתמיד ושאל לבעל העגלה מה הוא עושה עם המקל, וענה שמגרש בו את הזבובים מעל הסוס, והוציא רבי זאב את מטפחתו והגישה לבעל העגלה באומר מעכשיו תגרש את הזבובים עם המטפחת ולא עם המקל.

פעם שאלו אחיו הרב הקדוש מראדוויל "מה זאת שאינו נותן להצליף בסוסים הרי נבראו לשרת את האדם ולא להיפך", ענה לו רבי זאב "איני יודע אם יש בזה צער בעלי חיים ויתכן שלא, אבל בבואי לאחר מאה ועשרים לבית דין של מעלה זימן הסוס אותי לדין תורה על שהכיתיו ואפילו אם אצא זכאי בדין, כי טענתך כי נברא לשרתי, אבל אין לי חשק לעמוד לדין תורה עם סוס ומוטב לי לוותר על תענוג נסיעה מהירה מלעמוד עמו לדין תורה".

כאן רואים:

א. את הזהירות הגדולה שיש לצדיקים מלצער את הזולת ואפילו בעלי חיים.

ב. את הרחמנות ועדינות הנפש שיש לעובדי ה' והעומק בכך הוא שעל ידי הכאת הבעל חי זה משחית והורס את המידות ועובדי ה' נזהרים בכך ביותר. יתרה מכך, רק כשאדם באמת חי שהוא לא יותר טוב מזבוב "יתוש קדמך" אזי ה' יזכה לו רחמנות אפילו על זבובים.

תהילים על פי "דרך הבעש"ט"

פרק ה פסוק ט'

ה' נחני בצדקתך למען שוֹרְרֵי הוֹשֵׁר [הַיִּשְׂרָאֵל] לְפָנַי דְרָךְךָ.

ה' נחני בצדקתך - היינו, תדריך ותנחה אותי להכיר שכל מעשי הם צדקה וחסד שלך עלי, "למען שורר" - כדי שאזכה תמיד לשיר ולשבח אותך על כך.

"הישר לפני דרכך" - תזכה אותי לקלוט ולתפוס בשכלי הדל שזו היא אכן הדרך הישרה והאמיתית ולא להתבלבל מדרכים אחרות וחס ושלום להסתנוור מהן על אף שהן נשמעות ונראות נוצצות ומושכות.

פסוק י'

כִּי אֵין בְּפִיהוּ נְכוֹנָה קְרָבָם הוֹת קָרְבַּת פְּתִיחַ גְּרוֹנָם לְשׁוֹנָם יַחְלִיקוּן.

"כי אין בפינו נכונה" - היינו, על אף שדרכים אחרות נראות ונשמעות מקצועיות ומקובלות יותר בחברה המודרנית, הן לא נכונות כי הן בנויות על יסוד הגאווה.

"קרבים הוות" - ובפנימיות שלהם הכל רקוב כי הם מתעלמים מהאמת הפנימית שבקרבים.

"קבר פתוח גרונם" - בגרונם הם משתבחים לדבר גבוהה גבוהה והם לא קולטים שדיבורי גאווה אלו לבסוף עוד יקברו ויפילו אותם.

"לשונם יחליקו" - עם הלשון המקצועית ועם המונחים המתקדמים שלהם הנשמעים כל כך נוצצים בקול רעש גדול - המה גורמים להמון אנשים להחליק וליפול יחד איתם ברשת הגאווה ושיכחת רחמי ה'.

אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות (ה"חסד לאברהם")
הפץ את העלונים וזכה את הרבים

105 ₪ לחודש = 25 עלונים לכל שבת | 129 ₪ לחודש = 50 עלונים לכל שבת

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530